

Sygn. akt V.2 Ka 513/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Anita Ossak (spr.)

SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

Protokolant: Anna Mańka

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej Wandy Ostrowskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2014 r.

sprawy:

K. T.,

syna W. i K.,

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk,

P. P.,

syna Z. i J.,

ur. (...) w W.,

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 27 marca 2014r. sygn. akt II K 111/13

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adwokata M. M. za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonego K. T.,

- adwokata A. B. za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonego P. P.

kwoty po 420,00 złotych (czterysta dwadzieścia złotych) oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwoty po 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy);

3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V. 2 Ka 513/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 marca 2014 roku sygn. akt II K 111/13 Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uniewinnił oskarżonych K. T. i P. P. od zarzutu popełnienia występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 16 grudnia 2010r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i pożyczki gotówkowej wprowadzając w błąd pracownika banku (...) SA co do zamiaru spłaty pożyczki oraz osoby pożyczkobiorcy poprzez przedłożenie sfalszowanych uprzednio dokumentów w postaci dowodu osobistego, paszportu oraz decyzji o waloryzacji emerytury na nazwisko J. Z. jak i podając się za J. Z., usiłowali wyłudzić pożyczkę gotówkową w kwocie 26.357,89zł ,lecz zamierzonego celu nie osiągnęli , albowiem zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Policji.

Na podstawie art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze i § 14 ust. 2 pkt 3 i pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. i adw. A. B. kwoty po 1549,80zł brutto z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu.

Od wyroku tego apelację na niekorzyść oskarżonych wywiódł prokurator, w której zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na ustaleniu przez Sąd, iż dowody zebrane w sprawie nie potwierdzają, iż K. T. i P. P. dokonali zarzucanego im przestępstwa, podczas gdy wszechstronna analiza wszystkich zebranych w sprawie dowodów przy uwzględnieniu okoliczności zdarzenia, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Podnosząc powyższe zarzuty w oparciu o art. 437 § 2 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wodzisławiu Śl. do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja prokuratora nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty okazały się nieuzasadnione.

Wbrew zarzutom postawionym w apelacji Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Ze zgromadzonych i rzetelnie ocenionych dowodów nie sposób wysnuć wniosków, że oskarżeni dopuścili się popełnienia zarzucanego im czynu, albowiem dowody te nie wskazują jednoznacznie, że oskarżeni K. T. i P. P. działali wspólnie i w porozumieniu z A. F. (1) przy usiłowaniu wyłudzenia pożyczki w dniu 16.12.2010 roku z banku (...) S.A w R.. Jak trafnie ustalił a następnie uzasadnił sąd orzekający ujawnione w sprawie dowody pozwoliły na ustalenie jedynie okoliczności, że oskarżeni znali A. F. i kontaktowali się z nim telefonicznie w zarzucanym okresie, ale w żaden sposób na tej podstawie nie da się przyjąć, że współdziałali oni wszyscy w popełnieniu przestępstwa jakie im zarzucono. W szczególności fakt kontaktowania się telefonicznego, na co wskazywał wykaz połączeń i adresów stacji (...), nie dawał sądowi możliwości ustalenia czy i jaką rolę mieli odegrać w całym przedsięwzięciu oskarżeni T. i P..

Natomiast współsprawstwo nawet jeżeli nie musi polegać na realizacji znamion czasownikowych ujętych w opisie czynu zabronionego, w każdym przypadku wymaga, by sprawca podjął takie zachowanie, które na gruncie przyjętego porozumienia stanowiło konieczny lub bardzo istotny warunek realizacji przez innego współsprawcę znamion czynności wykonawczej ujętych w danym typie czynu zabronionego. Współsprawstwo nie może polegać wyłącznie

na biernej obserwacji zachowań innej osoby, realizującej znamiona czynu zabronionego, choćby towarzyszyła temu świadomość karygodności tego zachowania, a nawet pełna jego akceptacja. Takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w jednym z orzeczeń, a zawarte w nim przesłanki jakie muszą być spełnione aby mogło dojść do przypisania sprawcy współsprawstwa są jak najbardziej aktualne i przystają do okoliczności rozpoznawanej sprawy. Tak więc o współsprawstwie możemy mówić nawet wtedy gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale gdy wykonane przez niego wcześniej lub w trakcie trwania czynu czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie.

W przedmiotowej sprawie, co prawidłowo wykazał Sąd, nie zdołano jednak ustalić jakie to konkretne czynności mieliby wykonać oskarżeni T. i P. współdziałając z A. F. (1), czy miałyby one mieć miejsce przed czy w trakcie zdarzenia z dnia 16.12.2010 roku oraz czy czynności te stanowiły jakikolwiek (nie mówiąc o istotnym) wkład w to przedsięwzięcie. Wszystkie wątpliwości, które miały miejsce w tej sprawie, a to czy to oskarżeni namówili A. F. do popełnienia przestępstwa, czy to oni przywieźli go na miejsce przestępstwa, wreszcie czy to oni dostarczyli mu podrobione dokumenty, bądź instruowali go w jaki sposób ma postępować – zostały zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnięte na korzyść oskarżonych, gdyż brak było środków dowodowych aby ocenić je inaczej. Wbrew zarzutowi zawartemu w apelacji przesłuchanie policjantów, którzy dokonali zatrzymania oskarżonych w pobliżu miejsca przestępstwa nie wpłynęłoby na rozstrzygnięcie w tej sprawie, bo przecież zostało ustalone, że funkcjonariusze

przybyli tam po uzyskaniu informacji od pracownika banku gdzie mieli dokonać sprawdzenia osoby podającej się za J. Z., którym bezsprzecznie był A. F. (1). Natomiast fakt, że na przystanku w pobliżu banku znajdowali się oskarżeni T. i P. potwierdza jedynie okoliczność, że znali się oni z A. F. (1), a to Sąd miał na względzie ustalając stan faktyczny w sprawie. Nie zmienia to jednak faktu, że rola oskarżonych w tym konkretnym przedsięwzięciu pozostaje nie do ustalenia, a to, że oskarżony P. P. był wcześniej kilkakrotnie karany za podobne przestępstwa nie może być jedynym dowodem na jego winę w tej sprawie.

Dlatego też nie znajdując podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i dzieląc w pełni ustalenia i argumentację Sądu Rejonowego zawartą w pisemnych motywach wyroku, Sąd Okręgowy utrzymał to orzeczenie w mocy, kosztami za postępowanie odwoławcze obciążając Skarb Państwa.